

Effortless English

Day of the Dead Ngày của người chết

I arrive in Guatemala on The Day of the Dead, November 1st. I'm curious about this holiday, so I go to the **cemeteries** to see what's happening. What I find is quite interesting.

The **atmosphere** is like a party. There are people everywhere. Families are sitting around the **graves** of their dead **ancestors**. They clean the graves and add fresh flowers. I walk through the cemetery and admire the beauty of all the colorful flowers.

There is also color in the sky, because many kids are flying **kites**. Some families are having a picnic next to the graves. They eat, drink, and chat together. People laugh and smile.

In the United States, cemeteries are always **somber**. We certainly never have festivals or parties next to graves. We don't laugh or play music or fly kites in cemeteries either.

I **find that** I prefer the Guatemalan **approach**. I like the way they remember and celebrate those who have **passed away**. I like that they acknowledge death, instead of denying it the way Americans do. I like that there is life, as well as death, in their cemeteries.

Guatemalans call it "The Day of the Dead", but it is also a day to appreciate life.

Tôi đến Guatemala vào dịp Lễ hội của những người đã khuất, ngày 1 tháng 11. Tôi thấy tò mò về ngày lễ này, nên tôi tới nghĩa trang để xem chuyện gì đang diễn ra. Những điều tôi thấy được thật thú vị.

Bầu không khí như một buổi tiệc vậy. Người ta ở khắp mọi nơi ở đó. Những gia đình ngồi xung quanh những mộ phần của tổ tiên đã khuất của họ. Họ lau dọn sạch sẽ những ngôi mộ và đặt những bông hoa tươi tắn lên. Tôi đi loanh quanh nghĩa trang và chiêm ngưỡng sự xinh đẹp của những bông hoa rực rỡ sắc màu.

Trên bầu trời cũng đầy sắc màu, bởi lũ trẻ con đang thả những cánh diều. Vài gia đình có bữa picnic kế bên những mộ phần. Họ ăn uống, tán gẫu với nhau. Họ cười đùa vui vẻ.

Ở Hoa Kỳ, nghĩa trang lúc nào cũng ảm đạm. Chúng tôi chẳng bao giờ có những lễ hội hay tiệc tùng gì ở gần những ngôi mộ cả. Chúng tôi cũng không cười đùa hay chơi nhạc, hoặc thả diều ở nghĩa trang.

Tôi nhận ra rằng mình thích cách làm của người Guatemala hơn, Tôi thích cái cách mà họ tưởng nhớ những người đã khuất. Tôi thích cách mà họ chấp nhận cái chết, thay vì phủ nhận nó như cách người Mỹ vẫn làm. Tôi thích điều đó, khi mà có sự sống, cũng như cái chết trong nghĩa trang của họ.

Người Guatemala gọi nó là "Lễ Hội Của Người Đã Khuyết", nhưng đó cũng ngày để mà người ta hiểu rõ giá trị của cuộc sống hơn.